

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

7. travnja 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Sudska nadležnost, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Područje primjene – Članak 2. točka (a) – Pojam ‚odluka‘ – Platni nalog izdan u drugoj državi članici nakon skraćenog ispitivanja u kontradiktornom postupku odluke donesene u trećoj državi – Članak 39. – Izvršnost u državama članicama”

U predmetu C-568/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud, Austrija), odlukom od 23. rujna 2020., koju je Sud zaprimio 2. studenoga 2020., u postupku

J

protiv

H Limited,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: K. Jürimäe, predsjednica vijeća, N. Jääskinen, M. Safjan (izvjestitelj), N. Piçarra i M. Gavalec, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Pikamäe,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za J-a, C. Straberger, *Rechtsanwalt*,
- za H Limited, S. Turic, *Rechtsanwalt*,
- za njemačku vladu, J. Möller, M. Hellmann i U. Bartl, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, M. Heller i H. Leupold, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. prosinca 2021.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1., članka 2. točke (a), članka 39., članka 42. stavka 1. točke (b) te članaka 45., 46. i 53. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. te ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe J i društva H Limited u vezi s izvršenjem u Austriji rješenja o platnom nalogu koje je, na temelju dviju jordanskih presuda, donio High Court of Justice (England & Wales) (Visoki sud (Engleska i Wales), Ujedinjena Kraljevina) (u daljnjem tekstu: Visoki sud)).

Pravni okvir

- 3 Uvodne izjave 4., 6., 26. i 34. Uredbe br. 1215/2012 glase:
 - „(4) Određene razlike između nacionalnih pravila koja reguliraju [sudsku] nadležnost i priznavanje presuda, onemogućavaju nesmetano funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Odredbe o jedinstvenim pravilima o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima, te osiguravanju brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka donesenih u državi članici neophodne su.

[...]
 - (6) Zbog postizanja cilja slobodnog protoka sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potrebno je i primjereno da pravila koja uređuju [sudsku] nadležnost i priznavanje i izvršenje sudskih odluka budu uređena pravnim instrumentom Unije koji je obvezujući i izravno primjenjiv.

[...]
 - (26) Uzajamno povjerenje u sudovanje u [Europskoj u]niji opravdava načelo da bi se sudske odluke donesene u državi članici trebale priznati u svim državama članicama bez potrebe provođenja posebnog postupka. Nadalje, cilj skraćivanja trajanja prekograničnih sporova te smanjenje troškova njihova vođenja, opravdavaju ukidanje potvrde o izvršnosti prije izvršenja u zamoljenoj državi članici. Slijedom toga, potrebno je sudsku odluku donesenu pred sudom države članice smatrati kao da je donesena pred sudom zamoljene države članice.

[...]

(34) Treba se osigurati kontinuitet između Konvencije [od 27. rujna 1968. o [sudskoj] nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.), kako je izmijenjena naknadnim konvencijama o pristupanju novih država članica toj konvenciji (u daljnjem tekstu: Briselska konvencija iz 1968.)], Uredbe [Vijeća] (EZ) br. 44/2001 [od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.)] i ove Uredbe, a u tom cilju potrebno je donijeti i prijelazne odredbe. Isti se zahtjev za kontinuitetom primjenjuje u pogledu tumačenja Suda Europske unije o [Briselskoj konvenciji] iz 1968. i uredbama koje je zamjenjuju.”

4 U skladu s člankom 1. stavkom 1. te uredbe:

„Ova se Uredba primjenjuje u građanskim i trgovačkim stvarima, bez obzira na vrstu suda. Ne proteže se posebno na porezne, carinske ili upravne predmete ili na odgovornost države za radnje i propuste u izvršavanju javnih ovlasti (*acta iure imperii*).”

5 U članku 2. navedene uredbe propisuje se:

„Za potrebe ove Uredbe primjenjuju se sljedeće definicije:

(a) ‚sudska odluka‘ znači svaka odluka koju je donio sud države članice, bez obzira kako se naziva, uključujući nalog, naredbu, odluku ili nalog o izvršenju, kao i odluku o utvrđivanju troškova, koju izdaje sudski službenik.

U smislu poglavlja III., ‚sudska odluka‘ uključuje privremene mjere, među ostalim mjere osiguranja, koje naloži sud koji na temelju ove Uredbe ima nadležnost u pogledu glavne stvari. To ne uključuje privremene mjere, među ostalim mjere osiguranja, koje nalaže sud koji nije pozvao tuženika, osim ako je sudska odluka koja sadrži mjeru dostavljena tuženiku prije izvršenja;

[...]

(d) ‚država članica [podrijetla]‘ znači država članica u kojoj je, ovisno o slučaju, sudska odluka donesena, sudska nagodba potvrđena ili zaključena, ili vjerodostojna isprava formalno sastavljena ili registrirana;

(e) ‚zamoljena država članica‘ znači država članica u kojoj se zahtijeva priznavanje sudske odluke ili u kojoj se zahtijeva izvršenje sudske odluke, sudske nagodbe ili vjerodostojne isprave;

(f) ‚sud [podrijetla]‘ znači sud koji je donio sudsku odluku čije se priznavanje ili izvršenje zahtijeva.”

6 U članku 39. te uredbe navodi se:

„Sudska odluka donesena u državi članici koja je izvršna u toj državi članici, izvršna je u drugim državama članicama bez zahtijevanja potvrde o izvršnosti.”

7 U članku 42. stavku 1. Uredbe 1215/2012 propisuje se:

„U svrhu izvršenja u državi članici sudske odluke donesene u drugoj državi članici, podnositelj zahtjeva podnosi nadležnom tijelu izvršenja:

- (a) primjerak sudske odluke koja ispunjava uvjete potrebne za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti; i
- (b) potvrdu izdanu sukladno članku 53., kojom se potvrđuje da je sudska odluka izvršna i koja sadrži sažetak sudske odluke kao i, prema potrebi, bitne informacije o troškovima postupka koji se naknađuju i izračunu kamata.”

8 U članku 45. stavku 1. te uredbe određuje se:

„Priznavanje sudske odluke odbija se na zahtjev zainteresirane stranke:

- (a) ako je takvo priznavanje [očito] suprotno javnom poretku [...] u zamoljenoj državi članici; [...].”

9 U skladu s člankom 46. navedene uredbe:

„Na zahtjev osobe protiv koje se zahtijeva izvršenje, izvršenje sudske odluke se odbija ako postoji neki od razloga iz članka 45.”

10 U članku 52. te uredbe propisuje se:

„Sudska odluka donesena u državi članici ne može [se] ni pod kojim uvjetima preispitivati u pogledu glavne stvari u zamoljenoj državi članici.”

11 Članak 53. Uredbe br. 1215/2012 glasi:

„Sud [podrijetla] na zahtjev zainteresirane stranke, izdaje potvrdu na obrascu iz Priloga I.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

12 Rješenjem o platnom nalogu od 20. ožujka 2019. Visoki sud naložio je J-u, fizičkoj osobi s boravištem u Austriji, da bankovnoj instituciji H Limited plati na ime glavnice iznos od 10 392 463 američkih dolara (USD) (oko 9 200 000 eura), uvećan za kamate i troškove, na temelju dviju presuda koje su 3. svibnja i 20. svibnja 2013. donijeli jordanski sudovi (u daljnjem tekstu: jordanske presude). Nadalje, Visoki sud izdao je potvrdu iz članka 53. Uredbe br. 1215/2012.

13 Društvo H Limited zatražilo je izvršenje tog rješenja o platnom nalogu na području nadležnosti Bezirksgerichta Freistadt (Općinski sud u Freistadtu, Austrija), na temelju Uredbe br. 1215/2012, pri čemu je, među ostalim, dostavilo potvrdu iz članka 53. te uredbe.

- 14 Rješenjem od 12. travnja 2019. Bezirksgericht Freistadt (Općinski sud u Freistadtu) odobrio je društvu H Limited da na temelju rješenja Visokog suda od 20. ožujka 2019. te u skladu s Uredbom br. 1215/2012 izvrši to rješenje kako bi namirilo potraživanje od 9 249 915,62 eura, uvećano za kamate i troškove. Taj je sud istaknuo, među ostalim, da se postupkom pred Visokim sudom poštovalo načelo kontradiktornosti.
- 15 Landesgericht Linz (Zemaljski sud u Linzu, Austrija) odbio je odlukom od 22. lipnja 2020. žalbu koju je osoba J podnijela protiv navedenog rješenja od 12. travnja 2019. Nakon što je istaknuo da je rješenje Visokog suda od 20. ožujka 2019. bilo sudska odluka u smislu članka 2. točke (a) Uredbe br. 1215/2012, žalbeni je sud naglasio da potvrda iz članka 53. te uredbe, koju je dostavilo društvo H Limited, ne izaziva nikakvu sumnju koja bi upućivala na postojanje nekog od razloga za odbijanje priznavanja propisanih u članku 45. navedene uredbe.
- 16 Osoba J podnijela je reviziju Oberster Gerichtshofu (Vrhovni sud, Austrija), sudu koji je uputio zahtjev.
- 17 Taj sud sklon je shvaćanju da načelo isključenja dvostruke egzekviture vrijedi i za odluke o izdavanju naloga koje je donio sud države članice na temelju tužbe kojom se zahtijeva izvršenje strane presude, s obzirom na to da se pravni odnos iz kojeg proizlazi dug priznat pravomoćnom presudom ne ispituje u meritumu. Odluka u glavnom postupku stoga nije obuhvaćena pojmom „sudska odluka” u smislu članka 2. točke (a) Uredbe br. 1215/2012.
- 18 U tom slučaju, prema mišljenju navedenog suda, nije isključen sudski nadzor općih uvjeta izvršenja u skladu s tom uredbom. Prema tome, sud koji je uputio zahtjev smatra da država članica izvršenja može provjeriti podatke navedene u potvrdi iz članka 53. Uredbe br. 1215/2012, a dužnik istaknuti nepostojanje uvjeta za izvršenje zbog toga što, primjerice, nema sudske odluke u smislu članka 2. točke (a) te uredbe odnosno zbog toga što navedena uredba nije primjenjiva.
- 19 Međutim, taj sud napominje da pravilna primjena prava Unije nije tako očita da ne ostavlja mjesta razumnoj sumnji.
- 20 U tim je okolnostima Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
 - „1. Treba li odredbe Uredbe [br. 1215/2012], osobito njezin članak 2. točku (a) i članak 39., tumačiti na način da postoji sudska odluka koju valja izvršiti i u slučaju u kojem se stranka koja se u nalogu za izvršenje navodi kao dužnik – nakon skraćenog ispitivanja u kontradiktornom postupku koje se, međutim, odnosilo samo na pravomoćnost presude koja je protiv nje donesena u trećoj državi – obvezuje na to da stranci koja je uspjela u postupku koji se vodio u toj državi podmiri dug koji je ondje priznat pravomoćnom presudom, pri čemu se predmet postupka u državi članici ograničava na ispitivanje postoji li u odnosu na stranku koja se u nalogu za izvršenje navodi kao dužnik potraživanje utvrđeno u pravomoćnoj presudi?
 2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje:

Treba li odredbe Uredbe [br. 1215/2012], osobito njezin članak 1., članak 2. točku (a) te članke 39., 45., 46. i članak 52. tumačiti na način da treba odbiti izvršenje neovisno o tome postoji li neki od razloga koji se navode u članku 45. [te uredbe] ako sudska odluka koju treba ispitati nije sudska odluka u smislu članka 2. točke (a) ili članka 39. [navedene uredbe] ili ako zahtjev na kojem se temelji sudska odluka u državi članici podrijetla nije obuhvaćen područjem primjene [te uredbe]?

3. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje i potvrdnog odgovora na drugo pitanje:

Treba li odredbe Uredbe br. 1215/2012, osobito njezin članak 1., članak 2. točku (a), članak 39., članak 42. stavak 1. točku (b) i članke 46. i 53. tumačiti na način da sud zamoljene države članice u postupku o zahtjevu za odbijanje izvršenja već zbog informacija koje je sud podrijetla naveo u potvrdi izdanoj u skladu s člankom 53. [te uredbe] nužno treba polaziti od toga da je riječ o sudskoj odluci koju treba izvršiti i koja je obuhvaćena područjem primjene [navedene uredbe]?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 21 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti želi doznati treba li članak 2. točku (a) i članak 39. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da je rješenje o platnom nalogu, koje je sud države članice donio na temelju pravomoćnih presuda izrečenih u trećoj državi, sudska odluka, izvršiva u drugim državama članicama.
- 22 Uvodno valja podsjetiti na to da – s obzirom na to da se, u skladu s uvodnom izjavom 34. Uredbe br. 1215/2012, njome stavlja izvan snage i zamjenjuje Uredba br. 44/2001, koja je sama zamijenila Briselsku konvenciju iz 1968. – tumačenje Suda u pogledu odredbi potonjih pravnih instrumenata vrijedi i za Uredbu br. 1215/2012, kad se te odredbe mogu smatrati „jednakovrijednima” (presuda od 10. ožujka 2022., BMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, t. 27. i navedena sudska praksa).
- 23 Takav je slučaj s člankom 25. i člankom 27. točkom 1. te konvencije, kao i člankom 32. i člankom 34. točkom 1. Uredbe br. 44/2001, s jedne strane, te s člankom 2. točkom (a) i člankom 45. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 1215/2012, s druge strane.
- 24 Kao što je to Sud istaknuo u odnosu na članak 32. Uredbe br. 44/2001, a riječ je o odredbi jednakovrijednoj članku 2. točki (a) Uredbe br. 1215/2012, pojam „sudska odluka” obuhvaća sve odluke koje donese sud države članice, bez provođenja ikakve razlike s obzirom na sadržaj dotične sudske odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 15. studenoga 2012., Gothaer Allgemeine Versicherung i dr., C-456/11, EU:C:2012:719, t. 23.).
- 25 Iz toga proizlazi da navedeni pojam obuhvaća i rješenje o platnom nalogu koje je donio sud države članice na temelju pravomoćnih presuda donesenih u trećoj državi.
- 26 Naime, u skladu sa sudskom praksom Suda, da bi sudske odluke ulazile u područje primjene Uredbe br. 1215/2012 dovoljno je da je prije trenutka u kojem se traži njihovo priznavanje i izvršenje u državi članici različitoj od države članice podrijetla, u potonjoj proveden ili je mogao biti proveden, na različite načine, kontradiktorni postupak (vidjeti po analogiji presudu od 2. travnja 2009., Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, t. 23. i navedenu sudsku praksu).

- 27 To široko i autonomno tumačenje potvrđuju sustav uspostavljen Uredbom br. 1215/2012 i njezini ciljevi (vidjeti po analogiji presudu od 15. studenoga 2012., Gothaer Allgemeine Versicherung i dr., C-456/11, EU:C:2012:719, t. 26. i 28.).
- 28 Kad je riječ, kao prvo, o ciljevima Uredbe br. 1215/2012, u njezinoj se uvodnoj izjavi 6. navodi cilj slobodnog protoka sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima. Nadalje, iz njezinih uvodnih izjava 4. i 26. proizlazi to da se nastoje pojednostaviti formalnosti u svrhu brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka donesenih u državama članicama koje ta uredba obvezuje. Kao što je to istaknula Europska komisija, drukčije tumačenje članka 2. točke (a) navedene uredbe značilo bi nužno povezivanje pojma „sudska odluka” sa sadržajem te odluke, što bi bilo u proturječnosti s navedenim ciljem.
- 29 Kad je riječ, kao drugo, o sustavu uspostavljenom Uredbom 1215/2012, u njezinoj se uvodnoj izjavi 26. naglašava važnost načela uzajamnog povjerenja među sudovima država članica u pitanjima izvršenja sudskih odluka, što podrazumijeva to da se pojam „sudska odluka” ne tumači usko.
- 30 To uzajamno povjerenje bilo bi narušeno kada bi sud države članice mogao zanijekati narav „sudske odluke” rješenju o platnom nalogu koje je donio sud druge države članice na temelju pravomoćnih presuda izrečenih u trećoj državi.
- 31 Ukratko, usko tumačenje pojma „sudska odluka” u smislu članka 2. točke (a) Uredbe br. 1215/2012 dovelo bi do stvaranja kategorije akata koje su donijeli sudovi, a koji – iako se ne nalaze među iznimkama taksativno navedenima u članku 45. te uredbe – nisu obuhvaćeni navedenim pojmom „sudska odluka” zbog čega ih sudovi drugih država članica ne bi bili dužni izvršavati. Postojanje takve kategorije akata bilo bi nespojivo sa sustavom uspostavljenim u člancima 39., 45. i 46. navedene uredbe, u kojem se predviđa automatsko izvršenje sudskih odluka i isključuje to da sudovi zamoljene države članice preispituju nadležnost sudova država članica podrijetla (vidjeti po analogiji presudu od 15. studenoga 2012., Gothaer Allgemeine Versicherung i dr., C-456/11, EU:C:2012:719, t. 31.).
- 32 U predmetnom slučaju, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da je rješenje Visokog suda o kojem je riječ u glavnom postupku doneseno nakon najmanje jednog skraćenog ispitivanja u kontradiktornom postupku u državi članici podrijetla, tako da je riječ o sudskoj odluci u smislu članka 2. točke (a) Uredbe br. 1215/2012. Prema tome, budući da je navedena odluka proglašena izvršivom u toj državi članici, ona je, na temelju članka 39. te uredbe, izvršiva i u drugim državama članicama.
- 33 Na taj zaključak ne utječe činjenica da je, kad je riječ o sadržaju predmeta, navedeno rješenje doneseno na temelju presuda izrečenih u trećoj državi koje kao takve nisu izvršive u državama članicama.
- 34 Naime, s obzirom na ograničeno područje primjene Uredbe br. 1215/2012 na pitanja sudske nadležnosti, priznavanja i izvršenja sudskih odluka koje su donijeli sudovi država članica te s obzirom na nepostojanje drugih odredbi prava Unije kojima se uređuju ta pitanja u pogledu odluka sudova trećih država, te države članice u načelu su i dalje slobodne utvrđivati uvjete i postupke koji omogućuju nacionalnim sudovima da rješavaju sporove koji se pred njima vode. Iz toga slijedi da određene vrste postupaka i sudskih odluka koje postoje u jednoj državi članici nemaju nužno ekvivalent u drugim državama članicama.

- 35 Kad je riječ, konkretno, o pitanju koje učinke u državama članicama mogu imati presude sudova trećih država, neusklađenost na razini Unije dovodi do toga da sudovi jedne države članice mogu legitimno, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, donositi izvršive odluke na temelju tih presuda, iako njihovo uzimanje u obzir u drugim državama članicama i dalje podliježe zahtjevu egzekviture.
- 36 Osim toga, suprotno onomu što smatra sud koji je uputio zahtjev, presuda od 20. siječnja 1994., Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13) – iz koje se po analogiji može zaključiti da se članci 29. do 31. Uredbe br. 1215/2012 ne primjenjuju na postupke za proglašavanje izvršivima presuda u građanskim i trgovačkim stvarima izrečenih u trećoj državi – ne znači da sudska odluka donesena na temelju presude iz treće države ne može, u skladu s pravilima o nadležnosti i postupovnim pravilima države članice, ulaziti u područje primjene te uredbe.
- 37 Naime, s jedne strane, a što vrijedi i za sve ostale nacionalne sudske odluke, razvrstavanje akta poput rješenja u glavnom postupku među sudske odluke u smislu članka 2. točke (a) Uredbe br. 1215/2012 uopće ne ovisi o tome je li postupak po čijem je završetku taj akt donesen i sâm obuhvaćen područjem primjene te uredbe, s obzirom na to da njezin cilj nije ujednačavanje postupovnih pravila država članica (vidjeti u tom smislu presudu od 9. rujna 2021., Toplofikacia Sofia i dr., C-208/20 i C-256/20, EU:C:2021:719, t. 36. i navedenu sudsku praksu).
- 38 S druge strane, i u svakom slučaju, u presudi od 20. siječnja 1994., Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, t. 14. i 18.), jasno je provedeno razlikovanje između neprimjenjivosti Briselske konvencije iz 1968. na postupke priznavanja odnosno izvršenja presuda u građanskim i trgovačkim stvarima izrečenih u trećoj državi i primjenjivosti te konvencije na sve odluke suda države ugovornice, kako god se te odluke nazivale.
- 39 Stoga valja utvrditi da nijedna odredba Uredbe br. 1215/2012 odnosno nijedan njezin cilj ne onemogućava to da rješenje o platnom nalogu koje je donio sud države članice na temelju pravomoćnih presuda izrečenih u trećoj državi uđe u područje primjene spomenute uredbe.
- 40 Međutim, iz sustava uspostavljenog u člancima 39., 45. i 46. Uredbe br. 1215/2012 proizlazi to da priznavanje svojstva sudske odluke navedenom rješenju u smislu članka 2. točke (a) te uredbe ne onemogućava stranku koja se u nalogu za izvršenje navodi kao dužnik u tome da se usprotivi izvršenju te odluke, isticanjem razloga za odbijanje u skladu sa spomenutim člankom 45.
- 41 Konkretno, u skladu s člankom 45. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 1215/2012 te u vezi s njezinim člankom 46., priznavanje sudske odluke odbija se na zahtjev zainteresirane stranke ako je očito suprotno javnom poretku u zamoljenoj državi članici.
- 42 Međutim, važno je istaknuti to da iako države članice načelno ostaju slobodne odrediti sadržaj pojma javnog poretka sukladno vlastitom nacionalnom poimanju, granice tog pojma potpadaju pod tumačenje navedene uredbe. Stoga, premda zadaća Suda nije definiranje sadržaja pojma javnog poretka države članice, on ipak mora kontrolirati granice u okviru kojih sud države članice može primijeniti taj pojam radi odbijanja priznanja sudske odluke iz druge države članice (vidjeti po analogiji presude od 28. ožujka 2000., Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, t. 22. i 23., i od 16. srpnja 2015., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, t. 42. i navedenu sudsku praksu).
- 43 Nadalje, zabranjujući preispitivanje merituma sudske odluke iz druge države članice, članak 52. Uredbe br. 1215/2012 zabranjuje sudu zamoljene države članice da odbije priznanje te sudske odluke samo zbog postojanja različitosti između pravnog pravila koje primjenjuje sud države

podrijetla i onoga koje bi primijenio sud zamoljene države da je odlučivao u glavnoj stvari. Jednako tako, sud zamoljene države ne može kontrolirati točnost primjene prava ili činjenična utvrđenja koja je izveo sud države podrijetla (vidjeti po analogiji presude od 28. ožujka 2000., Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, t. 36., i od 16. srpnja 2015., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

- 44 Na taj način, da bi se osiguralo poštovanje zabrane preispitivanja merituma sudske odluke donesene u nekoj drugoj državi članici, pozivanje na javni poredak iz članka 45. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 1215/2012 moguće je samo u slučaju u kojem priznanje sudske odluke donesene u drugoj državi članici predstavlja očitu povredu pravnog pravila koje se smatra ključnim u pravnom poretku zamoljene države odnosno očitu povredu prava koje je priznato kao temeljno u tom pravnom poretku (vidjeti po analogiji presude od 28. ožujka 2000., Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, t. 37., i od 16. srpnja 2015., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, t. 44. i navedenu sudsku praksu).
- 45 Takvu povredu može, među ostalim, predstavljati činjenica da se stranka koja se u nalogu za izvršenje navodi kao dužnik nije mogla učinkovito braniti pred sudom podrijetla te osporavati, u državi članici podrijetla, odluku čije se izvršenje zahtijeva (vidjeti u tom smislu presudu od 2. travnja 2009., Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, t. 27., 37., 45. i 46.).
- 46 Prema tome, ako bi osoba J u predmetnom slučaju uspjela pred sudom pred kojim je pokrenut postupak u zamoljenoj državi članici dokazati da u državi članici podrijetla nije mogla meritorno osporavati zahtjeve povodom kojih su donesene jordanske presude koje su predmet rješenja u glavnom postupku, taj bi sud mogao odbiti izvršenje spomenutog rješenja zbog njegove očite nespojivosti s nacionalnim javnim poretkom. Isključivo je na sudu koji je uputio zahtjev da to ocijeni.
- 47 S obzirom na sve prethodno navedeno, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 2. točku (a) i članak 39. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da je rješenje o platnom nalogu, koje je sud države članice donio na temelju pravomoćnih presuda izrečenih u trećoj državi, sudska odluka, izvršiva u drugim državama članicama, ako je donesena nakon provedenog kontradiktornog postupka u državi članici podrijetla i ondje proglašena izvršivom, pri čemu činjenica da je riječ o sudskoj odluci ne onemogućava stranku koja se u nalogu za izvršenje navodi kao dužnik u tome da, u skladu s člankom 46. te uredbe, zahtijeva odbijanje izvršenja zbog nekog od razloga koji se navode u njezinu članku 45.

Drugo i treće pitanje

- 48 Uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, nije potrebno odgovoriti na drugo i treće pitanje.

Troškovi

- 49 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) odlučuje:

Članak 2. točku (a) i članak 39. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da je rješenje o platnom nalogu, koje je sud države članice donio na temelju pravomoćnih presuda izrečenih u trećoj državi, sudska odluka, izvršiva u drugim državama članicama, ako je donesena nakon provedenog kontradiktornog postupka u državi članici podrijetla i ondje proglašena izvršivom, pri čemu činjenica da je riječ o sudskoj odluci ne onemogućava stranku koja se u nalogu za izvršenje navodi kao dužnik u tome da, u skladu s člankom 46. te uredbe, zahtijeva odbijanje izvršenja zbog nekog od razloga koji se navode u njezinu članku 45.

Potpisi